

„Aa, det har saamænd ingen Verdens Ting at betyde. De kan jo paa Vejen derhen tænke over det Par Ord, De vil sige. Det gør jeg altid selv, og — som sagt — nogle almindelige Trøsteord vil i dette Tilfælde være mere end tilstrækkelige. Vær blot ved godt Mod, kære Ven, saa gaar det hele saamænd nok. Det gælder blot om at have Ritualet klart i Hovedet og ikke lade sig konfundere. Gaa De med Gud, kære Ven! Og stol altid trygt paa hans Velsignelse!“

Kapellanen gjorde efter disse Ord ikke flere Indvendinger. Han forlod stille Stuen og gik op paa sit Værelse for at iføre sig Ornatet.

V.

Et Kvarterstid efter var Kapellanen taget afsted, og Præstegaarden faldt atter tilbage til sin sædvanlige Stilhed og Fred. Frøken Ragnhild gik omkring inde i Dagligstuen og satte i Orden for Natten. Hun lukkede det store Flygel, der stod i et Hjørne under en lavrbærkranset Beethoven-Buste, samlede Noderne ind i et Skab og kyssede